

КЛОДЪ ДАВИЕРЪ

18

ТАЙНАТА НА ТАМПИЕРА

Той взе от ръцете на лбо Тадик единъ търнокопъ и удари нѣколко пѣти по стената. Кикто при входа на подземнието, мазилката и тукъ не закѣснѣ да дг падне и стената отъ неправилни камъни се появи.

Подъ последователнитѣ усилия на бретанеца, на Жанъ и Робенъ, скоро се появи единъ отворъ. Графътъ веднага пѣхна ржката си вътре.

— Тамъ има нѣщо, извика той съ гласъ промѣненъ отъ вълнение. Усѣтихъ, че напипахъ металически предмети и материи. Продължавайте, приятели.

Въ кжсо време свалиха и останалата частъ отъ стената. Насочиха всичкитѣ лампи къмъ откритото скривалище. То бѣше доста дълбока ниша, въ което бѣха натрупани най-разнообразни вещи: върху обковани съ желѣзо сандѣци имаше бали увити въ скжпи ориенталски материи, връзки съ тевтери и ржкописи, оржжия и много други нѣща.

Графъ де Маглео и другаритѣ стояха безмълвни предъ тази гледка. Тѣ не можеха да изкажатъ съ думи чувствата, които изпитваха, съзерцавайки съкровището.

Жермена първа наруши мълчанието.

— Ето, значи, скжпитѣ нѣща, заровени отъ неизвестенъ тампиеръ преди шестотинъ години!

И почти плахо тя дръпна къмъ себе си единъ пакетъ.

— Я вижте тази материя, каква хубава персийска коприна!

Тя развърза връзкитѣ, които бѣха изгнили и сами се кжсаха подъ прѣститѣ ѝ.

— О! каква хубава касичка! Колко е жалко, че цѣлата е счупена.

И наистина, отъ полуразтворената касичка потече нѣкакъвъ свѣтливъ потокъ.

— Скжпоценни камъни! Смарагди, топази, рубини. Това е сънъ отъ хиляда и една нощи!

И другитѣ се развикаха като нея отъ възхищение. Тѣ отвориха съ нетърпеливи ржце балитѣ и сандѣцитѣ и извадиха богатствата отъ тѣхъ.

Лбо Тадикъ и Роберъ се мжчиха да изтеглятъ вънъ отъ скривалището единъ сандѣкъ, съ значително тегло. Както дърпаха, една дѣска се откърти и водопадъ отъ златни и сребърни монети потече на земята. Графътъ се наведе и събра нѣколко.

— Чудесно! извика той, все чисти монети. Нито една не е фалшива или изтрита. Разбира се, нѣма нито една по-късно отъ 1307 г., когато е било заровено съкровището! Трѣбва да побързаеме да туриме всичко това

на сигурно мѣсто.

— Единъ мигъ! каза лбо Тадикъ, като се вслуша струва ми се, че чухъ да се ходи, слушайте!

— Хайде де! Какво ти е днесъ? отговори Жакъ, навсѣкжде виждашъ опасности.

— Нищо, нека направимъ една обиколка, по-сигурно е така.

Жакъ и Роберъ, за да го задоволятъ, прегледаха подземнието, но не откриха нищо подозрително. Тѣ се върнаха при другитѣ и се приготвиха, по искането на графа, да пристѣпятъ къмъ пренасяне на съкровището.

То бѣше твърде мжчна работа, защото, ако имаше твърде малко нѣща за пренасяне, нѣкои отъ тѣхъ бѣха значително тежки.

Не можеше и да се помисли да се пренася на ржце сандѣка, гѣленъ съ монети и затова го разбиха. За щастие, по-голяма частъ отъ паритѣ бѣха въ кожени кесии и това улесняваше пренасянето имъ.

Тѣ започнаха работата, и графътъ заедно съ тѣхъ и отидоха единъ пѣтъ до старата кжща, да сложатъ плячката си въ една отъ стаитѣ.

— Не ще е много благоразумно да оставиме толкова скжпи нѣща тукъ, дето може да влѣзе който си ще, — забеляза Жакъ.

— Още повече, че приятелитѣ ни Пале и Мерси може да дойдатъ да заобиколятъ насамъ. Ако познатѣ колата ми предъ вратата, ще намѣрятъ следитѣ ни.

Предъ справедливостта на тия забележки, г. лбо Шансо се реши да остане да пази съкровището.

— Вѣрженъ ли сте поне, господине? — попита Жакъ.

— Успокойте се, имамъ револверъ. Пѣкъ и вие нѣма да ме оставите дълго време самъ и Жермена ще остане съ мене.

Жакъ, Роберъ и лбо Тадикъ се върнаха въ подземнието; тѣ нѣколко пѣти отиваха и се връщаха, изнасяйки на бѣлъ свѣтъ съкровището на братъ Еймаръ, което щѣше да прослави графа лбо Шансо и да предизвика завистта на събратята му археолози.

На дѣното на скривалището оставаше само единъ не много тежъкъ сандѣкъ. Жакъ и лбо Тадикъ, които бѣха останали сами въ подземнието, се готвѣха да го изкачатъ въ последно пжтуване, когато видѣха една малка свѣтлинка да иде къмъ тѣхъ.

— Не бойте се, азъ съмъ, — каза веселиятъ гласъ на Жермена. — Искать да видя до кжде сте стигнали, сигурно сте капнали отъ умора!

— Вашето присѣствие ще ни накара да забравимъ умората, — отговори Жакъ; — идете на време, да се възхитите отъ последното ни откритие.

Като каза това, той ѝ посочи въ една ниша издълбана въ дѣното на почти празното сега скривалище, една прекрасна Богородица отъ слонова костъ, отъ XIII вѣкъ, чудесно запазена.

Статуйката бѣше висока около 70 см. Тя кротко се усмихваше на детето — Исусъ. А той вдигаше ржка, като за благословя.

Струваше имъ се, че статуйката разпрѣсва около себе си вълни отъ кротостъ и покой.

Жанъ и Жермена я гледаха развълнувани, набожниятъ бретанецъ се прекръсти.

Изведнѣжъ дивъ смѣхъ екна въ подземнието. Тѣ се обърнаха. Наполовина освѣтленъ отъ една лампа сложена на земята, сжщиятъ силуетъ на Просперъ Пале се откриваше на тъмния фонъ на галерията.

— Значи, вие мислите, че ще ни изиграете до край! извика механикътъ. Смѣтахте да пипнете съкровището сами! Не сме толкова глупави! За насъ сж паричкитѣ!

И съ бързо движение, той катурна мостчето и хвѣсли дѣскитѣ въ пропастьта.

— Щомъ обичате мишитѣ дупки, пукнете тамъ! Но не е само това, наредете се за стрелба! А ония горе, и съ тѣхъ ще си разчистимъ смѣткитѣ!

Жакъ инстинктивно хвана Жермена и я бутна въ единъ жгълъ, образуванъ отъ края на галерията. Той не можа да попрѣчи на лбо Тадикъ да се спусне напредъ.

Чуха се изстрели. Бретанецътъ размаха ржце въ въздуха и падна съ лице къмъ земята. Но и Просперъ Пале изруга и се облегна на стената; куршумътъ на лбо Тадикъ му бѣше пробилъ бедрото.

Въ този мигъ откъмъ пукнатината на страничната галерия се чу слабо подсвирване и гласътъ на Полъ Мерси, който каза:

— Бързай, другитѣ се връщатъ, ще запаля фитила.

— Чакай, — отговори механикътъ, — азъ не мога да вървя, азъ...

Той не можа да довърши. Глухъ взривъ екна и зловѣщо се отекна. Земята потрелепа. Вълна отъ топълъ въздухъ шибна Жакъ и въ сжщото време облакъ отъ прахъ нахлу въ галериятъ. Сводътъ на подземнието се срути и затвори всѣкакъвъ изходъ къмъ свѣта на живитѣ.

ГЛАВА XIV

Щомъ мина първия мигъ на смаяване, единъ треперещъ гласъ се чу въ тъмнината, защото експлозията изгаси всичкитѣ лампи.

— Господинъ Жакъ! — Кжде сте?

— Тукъ, но не мърдайте, защото може да паднете въ ямата.

— Раненъ ли сте?

— Не, а вие?

— Ахъ! Слава Богу! Вие сте здравъ! И азъ не съмъ ранена, но какво сътресение!

— Струва ми се, че тѣ убиха клетия лбо Тадикъ.

— О! какъвъ ужасъ! Не е възможно!

Жакъ съ помощта на джобната си лампа търсѣше една отъ ацетиленовитѣ лампи. Той скоро я намери и съ мжка ѝ запали.

— Ама кажете ми, какво стана? попита Жермена, като излѣзе отъ жгѣла.

— Полъ Мерси запали мина, за да ни локира въ подземнието. Боя се, че е сполучилъ да стори това.

— Ще трѣбва да чакаме да дойдатъ да ни освободятъ, защото ще дойдатъ, нали?

— Дено да дойдатъ!

— Вие не ме насърдчавате! Ами татко и Роберъ? Дано нѣщо не имъ се е случило!

— Просперъ Пале не е можалъ да изпѣлни заплашванията, които изрече. Той е погребанъ подъ срутената прѣстъ.

(Следва)

ЕМИЛИО САЛГАРИ

ДЪЩЕРЯТА НА ЧЕРНИЯ ПИРАТЪ

5)

— Надѣвамъ се, донъ Рафаеле, че не ни изпраща въ нѣкоя клопка.

Плантаторътъ кимна съ глава и отри потѣта отъ челото си. Въ една вдлбнатина на стената се виждаше кржгълъ камѣкъ съ желѣзна халка на срѣдата.

— Тукъ е, прошепна нещастникътъ съ заданъ гласъ.

Съ помощта на другаря си, Кармо вдигна и обърна камѣка. Отъжтре лѣхна разваленъ, застоялъ въздухъ.

— Това скривалище не е парфюмирано, каза пиратътъ. Възможно ли е капитанътъ да се е скрилъ тука?

— Да, отговори испанецътъ, зная това отъ губернатора и игумена на манастиря.

— Вий знаете много нѣща, донъ Рафаеле. Щастие е за насъ, че ви срѣцнахме вечеръта на борбата съ пѣтли.

— Или нещастие.

— За васъ може би, но за насъ сигурно не. Хайде да слизаеме!

Следъ нѣколко минути тѣ стигнаха предъ една желѣзна ограда, която не бѣше затворена.

— Пристигнахме, прошепна Карло и бързо угаси факлата си.

— Удържакъ ли си обещанието? попита донъ Рафаеле.

— Да, ако сте сигуренъ, че ще намѣримъ тукъ Иоланда дьо Вентимиль.

Тѣ се приближиха до една врата, подъ която прозираше струя свѣтлина. Кармо погледна презъ ключалката и видѣ обширна зала, просто мебелирана. Двама души седѣха до една маса въ срѣдата и бѣха заети съ довършване игра на шахъ.

Единиятъ имаше видъ на благородникъ. Облѣченъ бѣше въ изященъ испански костюмъ.

Другиятъ бѣше войникъ съ броня, а на главата стоманена каска.

— Тѣ сж само двама, каза наблюдателътъ тихо, като се обърна къмъ другаря си.

— Вратата отворена ли е?

— Струва ми се.

— Бутни я и да вървимъ. Ами факлитѣ?

— Залата е освѣтена, нѣма нужда отъ факли.

— Тогава напредъ.

Кармо бутна силно вратата, която не бѣше затворена отъжтре и като се втурна въ залата, съ мечъ въ ржката, каза съ малко подигравателенъ гласъ.

— Добъръ вечеръ, господа!

ГЛАВА VIII

Двамата играчи, като видѣха да влизатъ въоржжени хора, бързо скочиха на крака.

Този, който изглеждаше, че е благородникъ бѣше доста високъ, слабъ, съ много дълги ржце и крака; лицето му бѣше съ твърди жгловати черти, очитѣ му бѣха сиви и живи. Той бѣше около четиридесетъ годишенъ.

Другиятъ — войникътъ, бѣше по-дебелъ, нѣкъ тъмно кожъ, като индеецъ или метисъ.

— Вие ли сте капитанъ Валежа? — попита Кармо, като свали шапка съ престорена любезность.

— Азъ съмъ, отговори слабия човѣкъ, като го погледна отъ главата по краката. А вие... сте?

— Бързате ли да узнаете кой съмъ?

— Разбира се, преди да ви изпжда отъ тука съ ритници.

— Аха!... Това е малко мжчно, господине, — отвърна пиратътъ съ смѣхъ. — Имамъ честъ да ви кажа, че ние сме двама пирати на заповѣдитѣ на капитанъ Морганъ.

Проклятие се изтрѣгна отъ устнитѣ на испанцитѣ.

— Кой ви доведе тукъ?

Пиратътъ хвърли бързъ погледъ къмъ вратата и видѣ само Ванъ Щилеръ. Благоразумниятъ

донъ Рафаеле не смѣеше да се покаже предъ капитана, който сигурно го познаваше.

— Сами дойдохме, — отговори той, смѣтайки за безполезно да излѣже плантатора.

— А какво искате?

— Само да вземемъ госпожица дьо Винтимиль, която графъ дьо Мединъ ви е повѣрилъ.

— Отде знаете това? — извика капитанътъ, като изтегли бързо мечъ си.

— Полека, — заповѣда Кармо, като направи две крачки напредъ.

— Заплашвате ли ме?

— Ние сме войници, драги господине. Но стига сме се шегували, времето ни е скжпо. Дайте ни дѣщерята на Черния пиратъ.

— Алказаръ, на помощ! — изрева испанецътъ. — Да изгонимъ тия обѣсници!

Войникътъ дотича, извади мечъ си и съ непредвидено блѣсване събори масата и свещницитѣ угаснаха.

Ванъ Щилеръ стреля върху капитана, но безъ успѣхъ, по причина на тъмнината.

— Мечътъ въ ржка, другарю! — изрева Кармо. — Тѣ ще ни нападатъ! Донъ Рафаеле, запалете една факла.

Никой не отговори.

— Гръмъ и мълния! — извика Ванъ Щилеръ, като отстъпваше къмъ вратата и размахваше мечъ налѣво и надѣсно. Плантаторътъ е избѣгалъ като заякъ!...

— Можешъ ли да устоишъ нѣколко минути?

— Да.

Пиратътъ намѣри вратата пипнешкомъ, Той намѣри факлитѣ, които оставиха въ коридора, запали едната, отвори вратата, втурна се въ залата и извика:

— Долу оржжията, или ще ви избиемъ! Тъмничаритѣ, вмѣсто да скрять мечоветѣ си, започнаха да се защищаватъ викайки:

— Елате, ако смѣтелъ.

Пиратътъ заби факлата въ една пукнатина на пода, застана предъ нея и каза:

— На тебе войнико, на мене капитана.

— Добре, отговори Ванъ Щилеръ.